

НЪКОГА.

I.

— Падналъ!

Разправяха ужаси; имало кръвница,—убитъ тоя, арестуванъ оня . . . Стихна вредъ, никждѣ пѣсни, никждѣ глъчъ . . .

И изведнѣжъ забиха камбани, дигна се шумъ и понесе се шеметъ по гори, поля,—на ширъ и на дължъ. Отъ невидѣло замѣркаха се вредомъ лица и сяйно възторжени, и мрачно плахи; едни—свѣтло обнадеждени, други—тъмно отчаяни. . . Едни акламираха нова ера, други сумтѣха съ притаенъ ядъ . . . Напоконъ и телеграфнитѣ жици официално понесоха—утвърдиха извърше юто. Денонощни веселби оглушаваха градскитѣ стѣгди; всѣки часъ се обсипваха съ поздравии поелитѣ държавнитѣ брезди—новитѣ сждбоносци. И—имената имъ се разнесоха на четири страни, до най-глухитѣ кжтове въ страната.

*

— Дѣдо Гюро, какво е въ града, бе? Ти все ходишъ.

— Ходя, свато, нѣ, току—що съмъ си дошелъ.

— Е, разправи де! Казватъ, биели се?

— Нѣма, свато, да се биятъ, ама, вижъ, щурятъ хора . . . Таквазъ—бъркотия!

— Думатъ, министра—голѣмиятъ падналъ?

— Е, той падна, падна. Нови министри дошли и новъ управитель, и новъ началникъ, и . . .

— Кръчмарко, послужи ни, ама извади прѣсно!—Падналъ а, дѣдо Гюро? И нови дошли?

— Нови, Иване! Па, думатъ, давнинитѣ намалили.

— Ама чакъ и началникъ новъ турили, а?

— Новъ, ти думамъ! Азъ самъ го виждахъ . . . А, казватъ и стражаритѣ вече пждѣли, па и войницитѣ щѣли да разпуцатъ . . . Санкимъ, да сж по-малко, да е по-леко на сиромаша.

— И харно ще е, дѣдо Гюро . . . Харно ще е! — Ами таквозъ . . . Нали като турятъ нови, трѣбва и по селата да турятъ нови,—писари, да речемъ, па и кметове?

И Иванъ се поозърна. Дѣдо Гюро се направи оглушка, па се почерпиха.

— А, дѣдо Гюро, казватъ, пждѣли и кметоветѣ?

— Казватъ, свато,—сниши гласъ дѣдо Гюро; току голѣми крамоли се дигали . . . Не ни е работа! И царшината, и